

Perłowy jubileusz księdza Okarmusa

Ksiądz Ireneusz Okarmus, proboszcz Parafii pw. Matki Bożej Różańcowej w Krakowie-Piaskach Nowych, obchodzi w tym roku perłowy (30 lat) jubileusz kapłaństwa. Z tej okazji w maju ks. Okarmus odprawił Mszę św. dziękczynną, a parafianie złożyli mu życzenia.

Warto bliżej przedstawić tego wybitnego i zarazem bardzo skromnego, życzliwego ludziom, duchownego, który jest m.in. laureatem Nagrody Kultury Dzielnicy XI Podgórze Duchackie w kategorii „Animator kultury” za rok 2011.

Kapłan

Ireneusz Okarmus urodził się w 1963 r. w Skawinie, mieszkał jednak w Krakowie-Sidzinie na terenie tamtejszej parafii pw. Podwyższenia Krzyża, skąd został powołany do kapłaństwa na początku lat 80. XX wieku. W trudnym okresie stanu wojennego studiował teologię na Papieskiej Akademii Teologicznej (PAT) oraz zdobywał formację kapłańską w Krakowskim Wyższym Seminarium Duchownym. Jego kolegą z roku był Grzegorz Ryś, obecnie Arcybiskup Metropolita Łódzki, z którym łączy go do dziś głęboka przyjaźń.

Jednym z tych, których Chrystus wybrał i powołał w tych trudnych czasach do kapłaństwa, był ks. Ireneusz, młody, wrażliwy, kulturalny, intelektualnie rozwinięty, o wysokiej inteligencji i szerokich horyzontach myślowych, obdarzony doskonałą pamięcią i plastyczną wyobraźnią, a jednocześnie wyposażony w niezwykłą empatię. Wszystko to później zapracenowało w jego doskonałych homiliach. Ksiądz Ireneusz stał się „wziętym” kaznodzieją, popularnym rekolekcyjnistą, nieustraszoną duszpasterzem rodzin.

Święcenia kapłańskie przyjął 23 maja 1988 r. w Katedrze Wawelskiej z rąk Jego Eminencji kard. dra Franciszka Macharskiego. W 1988 r. uzyskał także tytuł zawodowy magistra teologii na Wydziale Teologicznym PAT w Krakowie. Po prymicach przez trzy lata był wikariuszem w parafii pw. Ofiarowania Najświętszej Maryi Panny w Wadowicach. Następnymi siedem lat pracował w parafii pw. św. Jana Chrzyciela na krakowskim Prądniku Czerwonym, gdzie prowadził m.in. kursy dla narzeczonych. Przez kolejne dwanaście lat był wikariuszem w parafii pw. Matki Bożej Dobrej Rady w Krakowie-Prokocimiu Starym.

4 lipca 2010 r., na mocy dekretu Jego Eminencji ks. kard. dra Stanisława Dziwi-

sza, został proboszczem parafii pw. Matki Bożej Różańcowej w Krakowie-Piaskach Nowych, gdzie pracuje do dziś.

Ksiądz Okarmus jako kanonik II stopnia pełni eksponowane funkcje w Kościele Krakowskim. Należy do Rady Kapłańskiej Archidiecezji Krakowskiej (jako jeden z piętnastu kapłanów wybieranych do jej składu) oraz Rady Duszpasterskiej Archidiecezji Krakowskiej (jeden z szesnastu wybieranych). Świadczy to o jego wielkim autorytecie wśród księży całej archidiecezji (obejmującej cztery diecezje: krakowską, bielsko-żywiecką, kielecką i tarnowską), którzy w wolnych wyborach od lat wskazują na niego jako godnego pełnienia tych zaszczytnych funkcji kanonicznych. Nie każdy ksiądz wszak zostaje kanonikiem, to duchowa elita kapłańska.

O wielkim uznaniu, jakim ks. Ireneusz się cieszy w Kościele, świadczy fakt, że został mianowany przez ks. kard. dra Stanisława Dziwisza dziekanem Dekanatu

Ósmego (Prokocimskiego) w Krakowie, jednego z czterdziestu czterech w Archidiecezji Krakowskiej, obejmującego parafie: MB Dobrej Rady (Prokocim), MB Różańcowej (Osiedle Piaski Nowe), Miłosierdzia Bożego (Osiedle Nowy Prokocim), Najświętszego Serca Pana Jezusa (Piaski Wielkie), Najświętszej Rodziny (Osiedle Bieżanów Nowy), Narodzenia NMP (Bieżanów), Nawiedzenia NMP (Rząka), Niepokalanego Serca NMP (Rybitwy), św. Marii Magdaleny (Kosocice), bł. Jerzego Popiełuszki (Osiedle Złocienie). Jako dziekan ma m.in. obowiązek regularnego wizytowania i kontrolowania parafii sobie podległych.

Dziennikarz

Swoją pasję pisarską ks. Okarmus od kilkudziesięciu realizuje jako dziennikarz. Od wielu lat jest etatowym redaktorem krakowskiego wydania „Gościa Niedzielnego”. Regularnie, co tydzień, zamieszcza swoje teksty w tym najpoczytniejszym w Polsce, katolickim tygodniku opinii. Opublikował ich już około tysiąca(!). Związała forma dziennikarska zmusza go do esencjonalnego, skrótowego a zarazem dobitnego ujmowania różnych kwestii. Ks. Ireneusz osiągnął w tym przedstawianiu „istoty rzeczy w skrócie” prawdziwe mistrzostwo. Pracuje na zasadzie „maksimum treści w minimum słów”, co bardzo z kolei przydaje mu się także jako kaznodziei w przygotowywaniu obrazowych, celnych kazań. Słowa w jego homiliach przez to „ważą”, nie ma w nich „waty słownej” i „wodolejstwa”.

Kanonik I stopnia, czyli łac. *Expositorium Canonicale* (w skrócie E.C.), jest wyróżnieniem nadawanym księżom diecezjalnym przez miejscowego biskupa w dowód uznania za pracę na rzecz Kościoła Katolickiego. Przyznaje się je na wniosek dziekana lub wiernych. To zaszczytne odznaczenie daje kapłanowi tytuł kanonika i m.in. prawo do noszenia krótkiej, czarnej pelerynki przyszywanej do sutanny.

Kanonik II stopnia, czyli łac. *Rochettum et Mantoletum* (w skrócie R.M.), jest godnością honorową przyznaną za szczególne zasługi kapłanom, dającą m.in. przywilej noszenia tzw. rakiety (z włoskiego: *rocchetto*: komża biskupia. Jest to ażurowa, biała szata, np. z płótna lnianego, noszona przez kardynałów, biskupów, prałatów i kanoników, znana od XI wieku, oraz jasna komża z wąskimi rękawami, podbita kolorową tkaniną, np. fioletową) i tzw. „mantoletu” (z włoskiego *mantelletta*, czyli strój bez rękawów, peleryna sięgająca kolan, zakładaną na rakiety tylko przez biskupów, prałatów i kanoników).

Ks. Ireneusz ma prawo do noszenia tych oficjalnych strojów, ale przez skromność z nich nie korzysta, chodząc w czarnym habicie, tak jak inni kapłani.

Jako autor szanuje czytelnika lub słuchacza, pisze lub mówi doń to, co trzeba i tyle, ile trzeba, oraz tak, jak trzeba, porusza jego wyobraźnię, uruchamia logiczne myślenie (rozum), wolę i uczucia. Tego nauczył się jako żurnalista. Tego uczy także młodych adeptów katolickiego dziennikarstwa, angażując się czynnie w Konkurs Młodych Dziennikarzy im. Bartka Zdunka.

Kaznodzieja

Nie przez przypadek ks. Ireneusz był nominowany do tytułu „najlepszego kaznodziei” w konkursie zatytułowanym „Czas na dobre kazanie”, ogłoszonym w 2009 r. przez „Dziennik Polski”. Mówi kazania z pamięci i z sensem. Bardzo przyjemnym, niskim, wręcz „radiowym” tembrem głosu i spokojnym tokiem wypowiedzi głęboko przykuwa uwagę słuchaczy. Swoją talent kaznodziejski wykorzystał również przy pisaniu homilii drukowanych jako pomoc formacyjna dla innych duchownych.

Jako „człowiek pióra” ks. Okarmus opublikował liczne książki (napisane „prozą”), w tym: pomoce liturgiczno-duszpasterskie, kazania, medytacje, modlitwy i poradniki katechetyczne, m.in.:

- *Przyjdź Duchu Święty. Pomoce dla kandydatów do Bierzmowania. Część 3. Modlitewne oczekiwanie* (wspólnie z ks. drem Stanisławem Szczepańcem, kapelanem Ojca Świętego, „Czuwajmy”, Kraków 1994),
- *Trzy rodziny. Parafialne rekolekcje adwentowe. Zeszyt 3. Spotkania z młodzieżą* (Wydawnictwo Św. Stanisława BM, Kraków 1996),
- *Trzy święte dni. Parafialne rekolekcje wielkopostne. Zeszyt 3. Spotkania z młodzieżą* (Wydawnictwo Św. Stanisława BM, Kraków 1997),
- *Pozwólcie dzieciom przychodzić do Chrystusa. Sceny dydaktyczne do wykorzystania w kazaniach i katechezie. Kazania i katechezy dla dzieci* („Rafael”, Kraków 2003),
- *Drogi krzyżowe. Dla dzieci, dla młodzieży, dla małżonków, dla rodziców, dla osób starszych* („Rafael”, Kraków 2006),
- *Koronka Drogi Krzyżowej* (ze wstępem Małgorzaty Pabis, „Rafael”, Kraków 2013).

Ta ostatnia książka dotyczy zapomnianego dziś nabożeństwa wielkopostnego, modlitwy ułożonej przez Luigię od Krzyża dla ułatwienia wiernym indywidualnego odprawiania nabożeństwa ku czci Męki Pańskiej. Zostało ono zatwierdzone przez papieża Piusa X w 1906 r.

Poeta, dramaturg, eseista

Ks. Ireneusz Okarmus dał się poznać także jako poeta i dramaturg sceniczny oraz eseista. Opublikował cztery tomy poezji (m.in. delikatne liryki o miłości oraz wiersze religijne i malarskie impresje pejzażowe):

- *Dzielę się z wami* („WAM”, Kraków 1993),
- *Sejsmogram uczuć* („WAM”, Kraków 1994),
- *Kamienie, kamyki, kamyczki* („WAM”, Kraków 1995).

Wydał także książkę pt. *Dramaty* („Gotów”, Kraków 1998), która zawiera jego dwa dramaty sceniczne: *W cieniu krzyża i gilotyny* oraz *Węzeł gordyjski*, nadające się zarówno dla teatrów szkolnych, jak i teatrów kościelnych.

Powołanie krytyka literackiego ks. Ireneusza ujawniło się, gdy napisał posłowie do książki poetyckiej pt. *Procesja pod koniec wieku* („Fall”, Kraków 2000) autorstwa Krzysztofa Kołtuna, kresowego poety ze Stowarzyszenia Pisarzy Polskich, z którym od lat jest zaprzyjaźniony i którego wielokrotnie gościł swojej parafii, także podczas tutejszych „psalmicznych” wieczorów autorskich.

Ks. Ireneusz mówi: (...) *liryczne, poetyckie kazania zdarza mi się mówić podczas ślubów. Czasem efekt jest taki, że łyż rozpuszczają nawet wodoodporny tusz do rzęs panny młodej. Pan młody też czasem płacze (...).*

Dziennikarka Monika Łącka w tekście pt. „Liryczna recepta na wierność” napisała o tym twórcy-kapłanie tak: *Wrażliwość na dobro, piękno, ale też na ludzką krzywdę. Łagodność i ogromna życiowa mądrość. To wszystko można odnaleźć w tomikach poezji (...) ks. Ireneusza Okarmusa. Niektóre jego teksty powstają w chwilach natchnienia, z ulotnych inspiracji – pod wpływem mocnego przeżycia, zachwytu przyrodą, poważnych rozmyślań nad życiem...*

Animator kultury

Ponadto ks. Ireneusz jest asystentem kościelnym krakowskiej sekcji „Gościa Niedzielnego”, a od 2013 r. także asystentem kościelnym Fundacji Naukowej Katolików „Eschaton”. Ma ona siedzibę i działa na terenie Podgórze Duchackiego. Najbardziej znana jest z organizowania od 2012 r. spotkań Podziemnego Salonu Artystyczno-Literacko-Muzycznego (PSALM-u). Dotąd odbyło się ok. 60 spotkań autorskich. Niekiedy osobiście prowadził je ks. Ireneusz. Bywał też inspicjentem, fachowo panując nad skomplikowaną konsolętą, profesjonalnym

stołem mikserskim, regulując światło reflektorów i nagłośnienie Auli św. Jana Pawła II, gdzie odbywają się spotkania PSALM-u.

Jako animator kultury ks. Ireneusz dał się poznać jako inicjator dziesiątków koncertów, licznych czuwań modlitewnych z udziałem grup muzycznych, corocznych, koncertowych wieczorów uwielbieniowych w Boże Ciało. Zorganizował także kino parafialne, w którym od kilku lat, regularnie w soboty, wyświetla filmy dokumentalne i fabularne o treści religijnej. Utworzył także świetlicę dla seniorów w Domu Parafialnym, gdzie emeryci mogą spędzić czas, mając do dyspozycji bibliotekę parafialną, bogato wyposażoną w prasę katolicką, środki medialne oraz minikawiarenkę.

Ksiądz Okarmus wspiera także teatr młodzieżowy (Diakonię Teatralną Oazy Nowego Życia „Cedron”) i Chór Parafialny „Kanon” (obydwa te podmioty są laureatami Nagrody Kultury Dzielnicy XI, chór – w 2011 r., Diakonia – w 2014 r.).

Ks. Ireneusz sam tworzy nowe, medytacyjne, kontemplacyjne modlitwy poetyckie (używane jako ubogacenie nabożeństw czy adoracji). Organizuje też nowe nietypowe przedsięwzięcia, np. w okresie wielkanocnym tego roku wprowadził odprawiane w soboty bardzo widowiskowe „multimedialne” nabożeństwo Drogi Światła.

Ks. Okarmus regularnie umożliwia przedstawicielom różnych organizacji charytatywnych dawanie świadectwa i zbieranie datków na dobre cele, podnosząc kulturę miłosierdzia w naszym środowisku.

Dał się poznać jako człowiek orkiestra, któremu nie obcy jest także film. W sieci można znaleźć ponad trzydzieści filmów z jego udziałem jako kaznodziei lub rozmówcy. Wystarczy tylko wpisać na YouTube Ireneusz Okarmus i posłuchać, pooglądać, co mądrego ma do powiedzenia dla małżonków, dla rodziców, dla rodzin. Dostępnych jest m.in. kilkanaście jego homilii w Sanktuarium Świętego Jana Pawła II w Krakowie, wygłaszanych co miesiąc na archidiecezjalnych nabożeństwach ku czci św. Jana Pawła II, nadto cykl pt.: „Teologia i etyka życia małżeńskiego” oraz cykl „Małżeństwo sakramentem” czy „Videoblog Księdza Okarmusa”.

Jego perłowy jubileusz kapłaństwa przypada w roku srebrnego jubileuszu erygowania Parafii pw. Matki Bożej Różańcowej w Krakowie na Piaskach Nowych. Podwójnie zatem: *plurimos annos!*

Marek Mariusz Tytko